

Arrest

nr. 181 713 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 24 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 12 juli 2011 een asielaanvraag in. Zij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen en in haar herkomstland te zijn gehuwd met een Nepalese onderdaan die op 30 maart 2011 werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in België in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 31 juli 2013, inzake verzoeksters asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij schrijven gedateerd op 28 oktober 2013 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Bij arrest nr. 115 014 van 3 december 2013 weigert ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 11 december 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.6. De verblijfsaanvraag van 28 oktober 2013 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 26 februari 2014 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 25 maart 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.11.2013 werd ingediend door :

[S., S.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Nepal

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds juli 2011 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn en een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt aan dat zij gehuwd is met een legaal in België verblijvende vreemdeling en met hem kinderen heeft, dewelke schoolgaand zijn. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene aan te tonen dat zij voldoet aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10bis van de wet van 15.12.1980.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Het gaat om een eventuele tijdelijke scheiding. Hierdoor kan ook niet ernstig gesteld worden dat er met deze beslissing een schending zou zijn van het ingeroepen Kinderrechtenverdrag.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 05.12.2013 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus -weigering subsidiare bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk ongeveer twee jaar en vijf maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit

dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkene geen persoonlijk bewijs dat haar leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van diverse mensenrechtenorganisaties; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Nepal en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

De advocaat vermeldt nog terloops dat betrokkene ziek zou zijn, doch hier werd verder niet op ingegaan, noch werden er stavingsstukken voorgelegd. Hier wordt dan ook verder geen rekening mee gehouden. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RvV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RvV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Verzoekster begrijpt niet waarom DVZ een negatieve beslissing neemt m.b.t. haar regularisatieaanvraag, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien voegde verzoekster de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat haar aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Nepal om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, zij heeft in België haar leven opgebouwd, in alle veiligheid, samen met haar partner. Zij heeft niets of niemand meer in haar land van herkomst. Waar moet zij verblijven zonder enige ondersteuning?! Zij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, waar zou zij terecht kunnen met haar kinderen?! Hier wordt zij volledig ondersteund door haar partner.

Zij wenst op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoekster haar verblijf, haar integratie, het feit dat haar veiligheid hier gegarandeerd kan worden en het feit dat haar partner verblijfsrecht heeft in België verantwoordelijk wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekster bevinden zich immers in België!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom DVZ dit niet onderzoekt in haar bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn?!

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

2. Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 dd 09.12.2009 en arrest 215.571 dd 05.10.2011.) Bijgevolg zijn deze criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekster diende op 21.11.2013 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt – Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

• Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie

voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

• Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen. Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

“Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld”

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kind

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd: *Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens– Dienstjaar 2011*

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: “dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt”

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

“Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten.”

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak:

“De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)”

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoekster niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoekster voldoet immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Er wordt enerzijds gedweept met de discretionaire bevoegdheid in de zin dat de eerdere richtlijnen die niet vernietigd worden niet dienen gevolgd te worden omwille van de discretionaire bevoegdheid en anderzijds gesteld dat men de discretionaire bevoegdheid niet kan toepassen omwille van de vernietiging van de instructie.

Dit maakt een flagrante schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel!

3. Het feit dat betrokkene sinds juli 2011 ononderbroken in België verblijft, geïntegreerd zou zijn en een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Dat verzoekster van mening is, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van haar aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kan verzoekster op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig legaal verblijf en haar integratie niet kunnen verantwoorden dat haar aanvraag in België wordt ingediend en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Verwerende partij vermeldt slechts dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Waarom volstaan deze elementen niet?! Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel door het louter stellen dat deze elementen niet zouden verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Hieruit blijkt dat verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken. Zij verblijft immers al bijna drie jaar in België.

Men spreekt in de voorwaardelijke wijze en stelt dat dit geen aanvraag in België zou verantwoorden maar geeft hiertoe niet de minste reden of motivering!

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !! Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoekster!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij minstens moet motiveren waarom de aangehaalde elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek al het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, dat de aangehaalde elementen wel degelijk verantwoord zijn dat de aanvraag in België wordt ingediend, en dat zij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ haar integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

4. Betrokkene haalt aan dat zij gehuwd is met een legaal in België verblijvende vreemdeling en met hem kinderen heeft, dewelke schoolgaand zijn. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene aan te tonen dat zij voldoet aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10bis van de wet van 15.12.1980.

Verzoekster wenst op te merken dat haar aanvraag gebaseerd is op art 9bis van de Vreemdelingenwet, en niet op artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Art 10 bepaalt immers dat de echtgenoot of gelijkgestelde partner van een persoon met verblijfsrecht in België recht heeft op gezinshereniging.

Verzoekster en haar partner wonen samen en vormen een duurzame en stabiele relatie. Doch zij voldoen niet aan alle voorwaarden om een aanvraag in te dienen op basis van art 10.

Aangezien zij niet aan de voorwaarden voldoet om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, heeft zij dit ook niet gedaan.

Immers, het is juist omdat zij niet aan deze voorwaarden voldoet, dat zij een regularisatieaanvraag op basis van humanitaire redenen indiende.

Verzoekster voldoet volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden, zij bevindt zich namelijk in een zodanige persoonlijke of familiale situatie dat haar enige redding de regularisatie van haar verblijf is.

Dat het onredelijk is van DVZ om dit niet te onderzoeken en verzoekster door te verwijzen naar een andere procedure.

Dat dit een flagrante schending is van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Dat hier duidelijk sprake van is!

Verzoekster onderhoudt een duurzame en stabiele relatie met haar partner en kinderen! Zij wonen samen en mogen niet uit elkaar gehaald worden!

Indien verzoekster terug dient te keren naar Nepal, zal zij haar partner en kinderen dienen achter te laten of dienen haar kinderen hun vader achter te laten.

Dit zou dan ook een schending uitmaken van art 8 van het EVRM

5. Wat het invoeren van art 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Het gaat om een eventuele tijdelijke scheiding.

Verzoekster, haar partner en haar kind vormen een duurzame gezinscel! Dat zij niet uit elkaar gehaald mogen worden!

Het is bijgevolg onzorgvuldig van DVZ om te stellen dat een eventuele terugkeer naar het land van herkomst "enkel een tijdelijke scheiding" met zich zou meebrengen!

Verzoekster wordt zo immers van haar partner en dochter gescheiden.

Indien verzoekster wordt geacht terug te keren naar haar land van herkomst, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties.

DVZ schendt in haar beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien schendt DVZ flagrant het motiveringsbeginsel! Ze stelt dat het feit dat verzoekster bij haar partner en dochter verblijft, geen buitengewone omstandigheid vormt, maar faalt erin te motiveren waarom niet.

Verzoekster begrijpt niet waarom dit geen buitengewone omstandigheid kan vormen! Men herhaalt immers zelf dat verzoekster samen woont met haar partner en dochter en dat zij een gezinscel vormen en dat haar dochter legaal verblijf heeft.

Dat zij hier een onderkomen heeft, terwijl haar partner voor een inkomen zorgt en zij de taken van een moeder op zich neemt en haar dochter opvangt en bijstaat.

Dat verwerende partij het dossier van verzoekster dan ook grondig dient te onderzoeken. Een eventuele terugkeer naar Nepal zou wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM uitmaken.

Het feit dat DVZ onvoldoende rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien is er, indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven!
 Een eventuele terugkeer van verzoekster, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken!
 Het is opvallend dat verwerende partij wel weet heeft van het feit dat mijnheer [S. C. P.] de partner van verzoekster is en dat zij een duurzame relatie hebben en dat zij beiden instaan voor de opvoeding van hun kind maar dat zij hier weigeren voldoende belang aan te hechten. Dat dit getuigt van het feit dat er geen zorgvuldig onderzoek verricht is in het dossier van verzoekster!
 De partner van verzoekster en haar kind verblijven immers legaal in België, bijgevolg zou een eventuele terugkeer van verzoekster naar Nepal wel degelijk een schending uitmaken van art 8 EVRM.
 Dat een eventuele terugkeer van verzoekster naar Nepal wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM zou uitmaken!
 Artikel 8 EVRM luidt:
 Lid 1
 Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
 Lid 2
 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.
 Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.
 Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.
 Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.
 Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.
 Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.
 Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.
 Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.
 Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.
 Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!
 Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Nepal onmogelijk maken!
 De partner van verzoekster en haar kind bezitten verblijfsrecht in België, mijnheer is hier tewerk gesteld en het kind loopt hier school.
 Wat zou er met het kind moeten gebeuren tijdens haar eventuele tijdelijke afwezigheid?! Zij zorgt immers voor het kind terwijl haar partner gaat werken!
 Dat bij een eventuele terugkeer naar Nepal, zij verplicht zou zijn om haar partner en kind achter te laten. Waar zou zij bovendien terecht kunnen?!
 Dat deze gedachte onaanvaardbaar is voor verzoekster!
 Dat dit een schending zou uitmaken van art 8 EVRM.
 Verwerende partij merkt zelf op dat er een schending van art 8 van het EVRM wordt aangehaald! Het is absurd om onvoldoende rekening te houden met het gezinsleven van verzoekster.
 Tevens dient in dergelijke situatie een belangenafweging te worden gemaakt! Het is hemeltergend dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met de relatie die verzoekster al geruime tijd met haar partner heeft, gewoon opdat men er geen rekening mee zou moeten houden.
 Zelfs indien er sprake zou zijn van een "eventueel tijdelijke verwijdering", wat in casu niet het geval is, dient men er rekening mee te houden dat deze "tijdelijke verwijdering" niet te verantwoorden is. Ook een tijdelijke verwijdering maakt een ernstige schending uit van het familieleven van verzoekster, daar niemand hiermee gebaat is! Hier kan zij terecht bij haar partner en heeft zij een onderkomen.

Waar zou verzoekster moeten verblijven?! Haar partner en kind verblijven in België. Tot wie moet zij zich richten voor hulp en ondersteuning in Nepal? Dit onoverkomelijk probleem stelt zich nu niet. Het familieleven van verzoekster, die geen strafbare feiten gepleegd heeft en bijgevolg geen gevaar betekent voor de Belgische maatschappij of samenleving, dient gerespecteerd te worden! Dat hun relatie wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt, en dat verzoekster van mening is dat zij dit wel degelijk aantoonde in haar verzoekschrift en de gevoegde stukken. De enige manier voor de hele familie om een stabiel gezinsleven op te bouwen, is in België! In Nepal zouden zij immers niet de kans krijgen om een effectief gezinsleven uit te bouwen. Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekster. Gezien de jarenlange en hechte relatie en het feit dat ze een gezin vormen is de tijdelijke verwijdering ook een onnodige en overbodige maatregel en miskent dit de belangen van dit gezin. Het feit dat verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoekster! Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

6. Hierdoor kan ook niet ernstig gesteld worden dat er met deze beslissing een schending zou zijn van het ingeroepen Kinderrechtenverdrag.

Verzoekster wenst te wijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.” (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)”

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.

(...)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.”

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoekster wenst eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

“78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in

conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Detiček, punt 34).

79 Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

81 Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen.”

In casu, is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van het minderjarig kind van verzoekster. Meer nog, men haalt dit zelf aan!

Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dienen zij dit uitgebreid te motiveren! Louter stellen dat dit “hierdoor niet ernstig gesteld kan worden”, maakt geenszins een aanvaardbare motivering uit!

Integendeel zelfs, uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij de Europese regelgeving dient te volgen en rekening dient te houden met het kind, in het nemen van hun beslissing!

Verwerende partij weigert rekening gehouden met het feit dat verzoekster een stabiele en duurzame relatie heeft met haar partner en moeder is van een kind dat verblijfsrecht heeft in België.

De band tussen haar en haar kind dient gerespecteerd te worden!

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. Het kind van verzoekster heeft het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.”

Het kind heeft recht op een relatie met beide ouders, verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

“1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of

verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.”

Dat het duidelijk is dat het kind van verzoekster het recht heeft om een band met de moeder te onderhouden, en dat het die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. (zie vooraande)

Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van het kind gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekster. Het feit dat verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoekster!

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat het voor verzoekster bijgevolg onbegrijpelijk is, waarom DVZ hier geen rekening mee heeft gehouden in zijn beslissing. Meer nog, DVZ acht het zelfs niet noodzakelijk hier rekening mee te houden!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

7. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 05.12.2013 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure- namelijk ongeveer twee jaar en vijf maanden- was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Dat verzoekster er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst!

Indien verzoekster terug dient te keren naar haar land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekster in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekster!

Bovendien kan verzoekster op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie of niet verantwoord dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht.

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen?

Bovendien schendt DVZ flagrant het zorgvuldig- en rechtszekerheidsbeginsel! Er werd haar immers reeds een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, terwijl haar beroepstermijn nog lopende was.

Dat zij zolang het beroep nog lopende was legaal op het grondgebied verbleef en bijgevolg geen gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit nu aan te halen in de bestreden beslissing!

8. Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkene geen persoonlijk bewijs dat haar leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekster individueel en op basis van de feitelijke elementen te beoordelen?! Het lijkt wel alsof zij de beoordeling van het CGVS klakkeloos overnemen zonder zelf een grondig onderzoek te doen.

Het is duidelijk dat de algemene situatie in Nepal zeer onveilig is voor verzoekster. Maar er heerst ook een persoonlijke dreiging voor haar fysieke integriteit.

Dat het onredelijk is van DVZ om te stellen dat een andere beoordeling dan deze van de bevoegde instanties inzake asiel, niet gewettigd is.

Dit is op zich compleet tegenstrijdig aan mekaar.

Bezwaarlijk kan men stellen dat een onderzoek van meer dan twee jaar geleden een accuraat beeld geeft over de reële dreiging die er heerst in hoofde van verzoekster.

Bovendien sprak uw Raad zich reeds uit over deze kwestie. (RVV dd 21.03.2008, nr. 9111) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kan voorleggen. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoekster niet in concreto aantonen dat haar leven in gevaar is mocht zij terugkeren naar haar land van herkomst!

Verzoekster is al meer dan drie jaar niet meer in haar land van herkomst geweest!

Dat zij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

9. Wat betreft de verwijzing naar rapporten van diverse mensenrechtenorganisaties; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Nepal en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet" (RVV, 27 juli 2007, nr. 1.018)

DVZ schendt het rechtszekerheidsbeginsel door de situatie in Nepal niet afdoende te onderzoeken!

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

DVZ twijfelt niet aan het feit dat de mensenrechten nog steeds geschonden worden in Nepal, men faalt er echter in dit toe te passen in het dossier van verzoekster.

Verzoekster vormt een doelwit en haar leven is in gevaar, indien zij dient terug te keren!

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Nepalese, alleenstaande vrouwen, worden nog steeds als buitenstaanders in de maatschappij beschouwd. Gelieve in de bijlage verschillende artikels terug te vinden, die dit staven. Onder andere de mensenrechtenorganisatie Amnesty International maakt er melding van dat de Nepalese overheid weinig moeite doet om de Nepalese voorvechters van de vrouwenrechten te beschermen.

Verzoekster kan de bescherming van haar overheid niet inroepen, zij kan dan ook niet terugkeren!! De Nepalese overheid laat zich niet in met de eeuwenoude opvattingen die er bestaan over vrouwen in de Nepalese samenleving.

Nepalese vrouwen, zoals verzoekster hebben nog steeds weinig rechten in de Nepalese samenleving.

Uit het voorgaande mag duidelijk blijken dat de situatie in Nepal, tot op heden, nog gevaarlijk is voor verzoekster.

Bovendien brengt verzoekster wel degelijk nieuwe elementen naar voren om de huidige situatie in Nepal te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

10. De advocaat vermeldt nog terloops dat betrokkene ziek zou zijn, doch hier werd verder niet op ingegaan, noch werden er stavingstukken neergelegd. Hier wordt dan ook verder geen rekening mee gehouden. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant een artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over

buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9 ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV arrest nr 80.233 van 26.04.2012) Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (BS 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Dat verzoekster zeer goed op de hoogte is van het feit dat er twee verschillende soorten procedures zijn om geregulariseerd te worden.

Toch is verzoekster van mening dat deze elementen wel degelijk in overweging dienen genomen te worden inzake haar aanvraag op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet.

De medische toestand van verzoekster maakt immers een buitengewone omstandigheid uit, waardoor verzoekster haar aanvraag niet in het buitenland kan indienen.

Verzoekster is ernstig ziek en heeft de juiste medische ondersteuning nodig, die zij in haar land van herkomst niet kan krijgen. Integendeel tot wat DVZ stelt, dienen zij hier wel degelijk rekening mee te houden in de beoordeling van haar aanvraag.

Het feit dat zij dit weigeren te doen, maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoekster ziek is.

Bovendien schendt DVZ eveneens de motiveringsplicht.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

Indien DVZ van mening is dat zij geen rekening dienen te houden met de medische toestand van verzoekster, dienen zij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren. Verzoekster kan uit de bestreden beslissing op geen enkele manier afleiden waarom DVZ geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster ziek is en dit een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij haar identiteit voldoende heeft aangetoond en dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekster ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen. (zie voorgaande)

Dat verzoekster volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg geregulariseerd dient te worden!

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekster, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk3), alvast een concreet voorbeelden terug te vinden van zo'n beslissing.

Cliënt kreeg een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegd stuk, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoekster begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name ook aan prangende humanitaire situatie.

Zij voldoet volledig aan punt B.2. en met name "personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."

Verzoekster verblijft al zeer lang in België! Dat zij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, zij heeft hier immers een leven opgebouwd samen met haar partner en haar dochter!

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen, minstens onvoldoende, rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden."

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekster niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekster geeft aan dat verweerder heeft nagelaten uiteen te zetten waarom hij haar langdurig verblijf en integratie in het Rijk niet als een buitengewone omstandigheid beschouwt. Zij verliest hierbij echter uit het oog dat verweerder duidelijk heeft gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf en de integratie in België de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is voorts niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat

verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een langdurig verblijf of de ingeroepen integratie kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom deze gegevens bij een beoordeling ten gronde niet werden weerhouden.

Ook verzoeksters betoog dat niet wordt gemotiveerd waarom het feit dat zij bij haar echtgenoot en kinderen in België woont geen buitengewone omstandigheid is, mist feitelijke grondslag. Verweerder motiveert zo op duidelijke wijze dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen enkel een eventuele tijdelijke scheiding betreft en zulks niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Verweerder geeft op dit punt ook aan dat aldus geen miskennis van de rechten van de kinderen blijkt. Verzoekster maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat de voorziene motivering niet afdoende zou zijn.

De Raad stelt eveneens vast dat verweerder op duidelijke wijze heeft gemotiveerd waarom het ingeroepen gevaar voor het leven of een miskennis van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het herkomstland niet wordt aangenomen. Verweerder duidt dat verzoekster geen begin van bewijs voorlegt van haar bewering dat haar leven in Nepal in gevaar zou zijn en dat een verwijzing naar de algemene situatie in het herkomstland niet is te beschouwen als een persoonlijk bewijs dat haar leven er in gevaar is. Verweerder benadrukt op dit punt ook dat verzoekster wezenlijk geen nieuwe elementen toevoegt dan deze die zij reeds aanbracht in het kader van haar asielaanvraag en die niet werden weerhouden door de asielinstanties. Inzake de voorgelegde stukken afkomstig van mensenrechtenorganisaties benadrukt verweerder vervolgens dat deze handelen over de algemene toestand in Nepal en verwijst hij naar rechtspraak van de Raad dat het louter invoeren van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van de mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dit land een risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Hij benadrukt andermaal dat geen persoonlijke bewijzen worden aangebracht.

Gelet op de motivering dat geen stavingstukken werden voorgelegd van enig gezondheidsprobleem, en hierop ook niet concreet werd ingegaan, is verzoekster ook niet ernstig waar zij voorhoudt dat uit de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan worden afgeleid waarom op dit punt geen buitengewone omstandigheid werd weerhouden.

Verzoekster kan ten slotte evenmin dienstig voorhouden als zou niet zijn gemotiveerd waarom niet langer toepassing wordt gemaakt van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Verweerder gaf zo op duidelijke wijze aan dat verzoekster zich niet langer dienstig op deze criteria kan beroepen, gelet op de vernietiging van deze instructie door de Raad van State.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2.1. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot

een verblijf te worden gemachtigd indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.2.2.2. In een eerste onderdeel van haar middel houdt verzoekster in wezen voor dat verweerder onterecht oordeelde dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet meer kunnen worden gebruikt.

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en dat dit rechtscollege in dit arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aangezien deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon verweerder er geen toepassing van maken.

Door te betogen dat een voormalige staatssecretaris en tal van andere personen bevestigden dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog kunnen worden toegepast en door te duiden dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde, toont verzoekster niet aan dat verweerder in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen.

Het feit dat verweerder in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 of enige hieraan voorafgaande instructie waren opgenomen, impliceert niet dat hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts in buitengewone omstandigheden kan worden aangevraagd via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager. Verweerder diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kon verzoekster niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden*

domein wordt betreden". Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "*integraal is vernietigd*" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen.

Ook door toe te lichten dat vele vreemdelingen, ingevolge de toepassing van de bepalingen van de instructie van 19 juli 2009 en dus veelal met een miskennis van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk werden gemachtigd, toont verzoekster niet aan dat verweerder in casu op basis van een incorrecte feitenvinding vaststelde dat zij geen buitengewone omstandigheden aantoonde terwijl dit een vereiste is die in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gesteld om een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging via de burgemeester van de verblijfplaats te kunnen indienen.

Verzoekster zet nog uiteen dat zij meent dat verweerder een nieuwe beslissing zou moeten nemen ten aanzien van de vreemdelingen die tot een verblijf werden gemachtigd op basis van de in de instructie van 19 juli 2009 opgenomen criteria. Zij maakt met deze toelichting evenwel niet aannemelijk dat de in casu bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Door te betogen dat verweerder, ook nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde, nog beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de in deze instructie opgenomen criteria toont zij evenmin aan dat hij in voorliggende zaak onwettig optrad door te duiden dat hij geen toepassing kan maken van een instructie die werd vernietigd.

2.2.2.3. In een tweede onderdeel van het middel herhaalt verzoekster dat zij niet begrijpt waarom haar langdurig verblijf en integratie in België geen buitengewone omstandigheden zijn. Zij weerlegt de vaststelling van verweerder evenwel niet dat zij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantoonde waarom het voor haar niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op haar integratie en langdurig verblijf slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Haar stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Enige nood aan een belangenafweging in dit verband blijkt niet. De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is, zoals reeds gesteld, verder niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een integratie of lang verblijf kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom deze gegevens bij een beoordeling ten gronde niet werden weerhouden.

2.2.2.4. In wat kan worden beschouwd als een derde onderdeel van het middel, geeft verzoekster aan niet akkoord te kunnen gaan met de gedane beoordeling waarbij de aanwezigheid van haar echtgenoot en kinderen in België en de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM en de rechten van het kind zoals vervat in de artikelen 7.1 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

In haar verblijfsaanvraag lichtte verzoekster in dit verband toe dat het gezin niet uit elkaar mag worden gehaald en dat de kinderen het recht hebben een band met de beide ouders op te bouwen, door hen te worden verzorgd en niet van hen te worden gescheiden. Zij stelde dat het in het belang is van de kinderen dat zij in België kan verblijven.

Verweerder oordeelde dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen enkel een eventuele tijdelijke scheiding van de gezinsleden betreft en aldus niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Hij gaf aan dat om deze reden evenmin een miskennis van de rechten van de kinderen blijkt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In casu beriep verzoekster zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, ter staving van de buitengewone omstandigheden, op een gezinsleven met haar echtgenoot en kinderen in België. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM niet wordt betwist.

In casu betreft het verder een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder, bij het beoordelen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, rekening heeft gehouden met het ingeroepen gezinsleven in België. Verzoekster geeft op zich niet aan dat enig specifiek door haar in de aanvraag ingeroepen aspect in dit verband ten onrechte niet in de beoordeling werd betrokken.

Eveneens dient, gelet op de voorziene motivering en in tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden, te worden aangenomen dat verweerder een belangenafweging heeft doorgevoerd. Hij oordeelde evenwel dat in casu enige disproportionaliteit niet blijkt, nu de verplichting om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen enkel een tijdelijke scheiding behelst en aldus volgens hem de gezinsbanden niet worden verbroken en de rechten van de kinderen zoals ingeroepen door verzoekster nog niet worden miskend. Verzoekster kan aldus evenmin dienstig voorhouden als zouden de belangen van de kinderen of de aanwezigheid van haar kinderen in België op geen enkele wijze in rekening zijn gebracht.

Verzoekster betoogt in haar middel dat de bestreden beslissing wel degelijk een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zal hebben. Zij stelt dat terwijl haar partner voor een inkomen zorgt, zij haar kinderen opvangt en bijstaat. Zij is van mening dat onvoldoende belang werd gehecht aan het gegeven dat er sprake is van een duurzame relatie en de beide ouders instaan voor de opvoeding van de kinderen. Zij stelt niet te weten waar zij in haar herkomstland moet verblijven of tot wie zij zich dient te richten voor hulp en ondersteuning. Zij benadrukt verder dat er ernstige hinderpalen zijn die een verderzetting van het gezinsleven in het herkomstland verhinderen, met name gelet op het feit dat haar partner en kinderen in België verblijfsgerechtigd zijn, de tewerkstelling van haar echtgenoot en de scholing van het oudste kind in België.

De Raad benadrukt allereerst dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101). De enkele omstandigheid dat verzoekster gezinsleden heeft die legaal in België verblijven, of zij persoonlijk geen gevaar betekent voor de openbare orde of nationale veiligheid, het economisch welzijn, de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, betekent nog niet dat artikel 8 van het EVRM er zich tegen verzet dat verzoekster de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland dient in te dienen. Het opleggen van een dergelijke plicht aan de betrokken vreemdeling moet evenwel proportioneel zijn, onder meer ook in het licht van de belangen van het gezin en de kinderen.

In casu dient te worden aangenomen dat verzoekster wat betreft het ingeroepen gezinsleven alle volgens haar bij de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM nuttige gegevens en stukken heeft kunnen aanbrengen in het kader van haar aanvraag. Zij beperkte er zich in haar aanvraag toe te wijzen op de aanwezigheid van haar echtgenoot en kinderen in België en op algemene wijze te stellen dat het gezin niet uit elkaar mag worden gehaald en dat de kinderen het recht hebben een band met de beide ouders op te bouwen, door hen te worden verzorgd en niet van hen te worden gescheiden. Op geen enkele wijze lichtte zij concreet toe waarom een tijdelijke scheiding van haar gezinsleden, of sommige van haar gezinsleden, teneinde via de reguliere procedure de verblijfsmachtiging te vragen bij het bestuur voor haar of haar gezin bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zou zijn of de gezinsbanden zou verbreken. In het licht hiervan komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder op dit punt motiveerde dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen enkel een eventuele tijdelijke scheiding van de gezinsleden in België inhoudt en niet blijkt dat dit in disproportionaliteit staat ten aanzien van verzoeksters recht op een gezins- of privéleven of de rechten van haar kinderen zou miskennen.

Verzoekster betoogt thans dat terwijl haar man gaat werken zij voor de kinderen zorgt, doch de Raad stelt vast dat zij in het kader van haar aanvraag op geen enkele wijze aanvoerde dat haar echtgenoot niet in staat zou zijn om tijdelijk, eventueel door een beroep te doen op diensten van kinderopvang in België zoals vele éénoudergezinnen doen, naast zijn werk ook de zorg en opvoeding voor zijn kinderen op zich te nemen. Ook thans brengt verzoekster geen begin van bewijs aan dat zulks niet mogelijk zou zijn. Evenmin maakt(e) zij met concrete argumenten aannemelijk dat zelfs een tijdelijke scheiding van de gezinsleden een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zal hebben. Zij beperkt zich op dit punt tot een algemene bewering. Ook wat specifiek de belangen van de kinderen betreft, beperkte verzoekster zich in haar aanvraag wezenlijk tot een bijzonder algemeen betoog, zonder concrete, op haar situatie betrokken elementen aan te brengen die aantonen dat het in haar concrete situatie disproportioneel zou zijn om van haar te vereisen dat zij de Belgische reglementering inzake vreemdelingen respecteert. Zij stelde zo dat de kinderen het recht hebben een band met de beide ouders op te bouwen, door hen te worden verzorgd en niet van hen te worden gescheiden, doch aldus bracht zij nog geen concrete argumenten aan dat een tijdelijke scheiding om via de reguliere procedure de aanvraag in te dienen de belangen van de kinderen op noemenswaardige wijze zou schaden of in strijd zou zijn met de aangehaalde rechten van het kind. Nu er slechts sprake is van een eventuele tijdelijke scheiding wordt deze

kinderen zo niet het recht ontzegd om hun moeder te kennen of een band met hun moeder op te bouwen of definitief gescheiden van hun moeder en, zoals reeds werd geduïd, blijkt niet dat er concrete redenen voorliggen dat de vader niet tijdelijk de zorg en opvoeding van de kinderen voor zijn rekening kan nemen. Er blijkt geenszins dat de zorg door minstens een van de ouders op enig ogenblik in het gedrang zal komen. Verzoekster en haar echtgenoot kunnen er ook voor kiezen dat het jongste kind, dat nog niet leerplichtig is, verzoekster vergezelt. Er blijkt ook niet dat verzoekster middels de moderne communicatiemiddelen geen contacten met haar echtgenoot en kind/kinderen in België kan onderhouden gedurende de behandeling van haar verblijfsaanvraag ingediend vanuit het buitenland, zodat evenmin concrete gegevens voorliggen die erop wijzen dat tijdens het indienen van de aanvraag in het buitenland en de behandeling ervan de banden met haar kind/kinderen dreigen te worden verbroken of zij niet langer kan tussenkomen in de opvoeding van haar kinderen. Evenmin blijkt dat de echtgenoot en/of de kinderen haar dan niet kunnen bezoeken tijdens de vakantieperiodes. Nu niet blijkt dat enig concreet aspect op dit punt, zoals dit door verzoekster in de aanvraag werd ingeroepen, ten onrechte onbesproken werd gelaten of ten onrechte niet in rekening is gebracht, kan niet worden vastgesteld dat onvoldoende belang werd gehecht aan het gegeven dat er sprake is van een duurzame relatie of dat de beide ouders instaan voor de opvoeding van de kinderen, gegevens die op zich geenszins worden betwist doch die voor het bestuur nog niet volstaan opdat er sprake is van buitengewone omstandigheden of van enige disproportionaliteit ten aanzien van verzoeksters gezins- of privéleven. De uiteenzetting van verzoekster laat, gelet op voorgaande bespreking, niet toe vast te stellen dat het bestuur hierbij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

In het licht van hetgeen voorafgaat, en nu verzoekster en haar echtgenoot bovendien dienden te weten dat zij een aanvraag om haar echtgenoot in België te vervoegen reeds vanuit het herkomstland diende te doen en dat het miskennen van het volgen van deze gebruikelijke procedure haar zou plaatsen in een preciaire verblijfsituatie, kan niet worden vastgesteld dat verweerder in casu kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij geen disproportionaliteit tussen verzoeksters belangen en het algemene belang weerhield indien verzoekster de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure dient in te dienen en het resultaat in het buitenland dient af te wachten. Ook wat de beoordeling betreft dat gelet op het gegeven dat het slechts een eventuele tijdelijke scheiding betreft niet blijkt dat de rechten van de kinderen worden miskend, blijkt niet dat enig concreet aspect betreffende de belangen van de kinderen ten onrechte niet in rekening is gebracht en wordt evenmin enig kennelijk onredelijk handelen of enige disproportionaliteit aannemelijk gemaakt. Concrete argumenten die moeten overtuigen dat in de thans voorliggende situatie de belangen van de kinderen noemenswaardig zouden worden geschaad bij een tijdelijke afwezigheid van verzoekster, ontbreken. Zoals reeds werd geduïd, kunnen verzoekster en haar echtgenoot ervoor kiezen dat het jongste kind haar vergezelt. De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad niet toe vast te stellen dat verweerder zou hebben nagelaten een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen of dat hij hierbij onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de belangen van de betrokken kinderen.

Verzoekster stelt niet te weten waar zij in haar herkomstland moet verblijven of tot wie zij zich dient te richten voor hulp en ondersteuning. Een dergelijk betoog werd als dusdanig evenwel niet ingeroepen in de verblijfsaanvraag ter staving van de buitengewone omstandigheden, zodat niet dienstig kan worden gesteld dat dit element ten onrechte niet in rekening is gebracht. De Raad kan daarenboven enkel vaststellen dat verzoekster zich op dit punt beperkt tot een loutere algemene bewering, zonder in dit verband enige geloofwaardige uiteenzetting of begin van bewijs naar voor te brengen. Ten overvloede wordt ook opgemerkt dat in het kader van verzoeksters asielaanvraag kon worden vastgesteld dat zij in haar herkomstland steeds kon rekenen op de hulp van haar ouders die aldaar nog verblijven en deze haar in het verleden ook financiële hulp gaven. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt in zijn beslissing van 31 juli 2013 zo dat "*geen elementen [werden aangebracht] waaruit blijkt dat u niet langer bij uw familie terecht zou kunnen*". Thans brengt verzoekster geen concrete argumenten aan die hier anders over doen oordelen of die maken dat zij tijdelijk niet langer bij haar familie in het herkomstland terecht kan.

Verzoekster maakt daarenboven, en ten overvloede, ook niet met concrete argumenten aannemelijk dat het bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zou zijn om een effectief gezinsleven uit te bouwen in het land van herkomst en dit gezinsleven enkel in België mogelijk is. Haar echtgenoot en kinderen hebben eveneens de Nepalese nationaliteit en er blijken geen concrete, noemenswaardige hinderpalen die een verderzetting van het gezinsleven aldaar verhinderen. Het gegeven dat haar echtgenoot en kinderen hier legaal verblijven, betekent op zich nog niet dat er sprake is van een hinderpaal om het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst. Verzoeksters echtgenoot werkt hier verder weliswaar, doch zonder dat concrete aanwijzingen voorhanden zijn dat deze in zijn herkomstland – alwaar hij, zo kan

worden aangenomen, is geboren en getogen – geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt of aldaar door te werken niet in het levensonderhoud van zijn gezin kan voorzien. Het oudste kind heeft verder het grootste deel van haar leven doorgebracht in het herkomstland en is er geboren en getogen. Zij verbleef, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, nog maar korte tijd in België. Er blijken in haren hoofde nog geen ernstige hinderpalen om de draad terug op te pikken in het herkomstland. Het jongste kind is verder nog zeer jong en kan aldus, gelet op haar leeftijd, worden geacht zich nog relatief gemakkelijk te kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving.

Ten slotte benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezinsleven staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het is in dit kader dat een verder onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

Verzoekster maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat verweerder bij zijn motivering inzake het ingeroepen gezinsleven is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld en evenmin dat hierbij werd gehandeld in strijd met artikel 8 van het EVRM.

De kritiek van verzoekster op het gestelde in de bestreden beslissing dat in casu om in aanmerking te komen voor een verblijfsmachtiging in het kader van een duurzame relatie dient te worden aangetoond dat is voldaan aan de basisvoorwaarden vervat in artikel 10bis van de Vreemdelingenwet, is vervolgens weliswaar terecht – in de zin dat ook personen die niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden voor een recht op verblijf in het kader van gezinshereniging de mogelijkheid moeten hebben om, zich steunende op een positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM, een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9/9bis van de Vreemdelingenwet te verkrijgen – doch er blijkt niet dat deze kritiek afbreuk vermag te doen aan de bestreden beslissing. De thans bestreden beslissing handelt zo wezenlijk enkel over de vraag naar de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, en de vraag naar het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. Verweerder oordeelde, wat dit betreft, dat een eventuele tijdelijke scheiding van de gezinsleden om de verblijfsaanvraag in het herkomstland in te dienen niet disproportioneel is ten opzichte van het recht op een gezins- of privéleven en niet blijkt dat aldus de rechten van de kinderen worden miskend, en de bedoelde kritiek van verzoekster is niet van aard deze beoordeling te kunnen aantasten. De Raad merkt op dat het hier een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In zoverre zij nog verwijst naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 3, 7.1 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, en daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze verschillende bepalingen, merkt de Raad op dat verzoekster voorbij gaat aan het gestelde in de bestreden beslissing dat de verplichting om via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag te richten tot het bestuur slechts een eventuele tijdelijke verwijdering behelst. Verweerder geeft aan dat aldus niet blijkt dat de banden met de kinderen dreigen te worden verbroken of de kinderen definitief van hun moeder worden gescheiden en evenmin blijkt dat de rechten van de kinderen dreigen te worden miskend. Verzoekster weerlegt deze motivering niet en maakt niet aannemelijk dat verweerder hierbij enig concreet gegeven zoals dit werd aangevoerd ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. Zoals reeds werd geded, blijkt geenszins dat de bijstand, zorg, bescherming of opvoeding van de kinderen door minstens een van de ouders op enig ogenblik in het gedrang zal komen. Er liggen evenmin concrete aanwijzingen voor dat de kinderen, tijdens het verblijf van verzoekster in het buitenland en voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag, verhinderd zouden zijn op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden. Zo kan verzoekster via de moderne communicatiemiddelen contact houden met haar kinderen en blijkt ook niet dat deze kinderen met hun vader verzoekster niet kunnen bezoeken in het herkomstland of dat het jongste kind verzoekster niet kan vergezellen. Er blijkt niet dat de kinderen het recht wordt ontnomen om de beide ouders te kennen of een relatie met hen te hebben. In dit verband wordt ook verwezen naar de bespreking in het kader van artikel 8 van het EVRM waarbij reeds werd vastgesteld dat de uiteenzetting van verzoekster niet toelaat vast te stellen dat verweerder zou hebben nagelaten een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen of dat hij hierbij onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de belangen van de betrokken kinderen. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, en zijn beoordeling van het door verzoekster aangevoerde dat een zelfs tijdelijke terugkeer naar haar

land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen strijdig zou zijn met artikel 8 van het EVRM en de rechten van het kind zoals onder meer vervat in het Kinderrechtenverdrag, niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk of in strijd met de wet (in ruime zin) heeft gehandeld.

2.2.2.5. In wat kan worden beschouwd als een vierde onderdeel van het middel geeft verzoekster aan dat het kennelijk onredelijk is om in de bestreden beslissing te stellen dat zij wist dat haar verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van de asielpcedure en zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, en niet blijkt dat de duur van de asielpcedure onredelijk was. Verzoekster betoogt thans dat *“reeds een bevel om het grondgebied te verlaten [werd] afgeleverd, terwijl haar beroepstermijn nog lopende was”* en dat *“zolang het beroep nog lopende was [zij] legaal op het grondgebied verbleef en bijgevolg geen gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten”*. Een nadere precisering ontbreekt. Dit betoog van verzoekster – dat eerder lijkt te zijn gericht tegen een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dan tegen de thans bestreden beslissing waarin op zich niet wordt verwezen naar dit eerdere bevel – is niet van aard de kennelijk onredelijkheid van voorgaande beoordeling of van de gedane beoordeling van de door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheden aan te tonen. Er blijkt niet dat dit betoog afbreuk vermag te doen aan de concrete motieven die aan de thans bestreden beslissing ten grondslag liggen.

2.2.2.6. In een vijfde onderdeel van het middel geeft verzoekster aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing waarbij wordt geoordeeld dat zij een gevaar voor haar leven of een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar haar herkomstland niet aannemelijk heeft gemaakt en aldus geen buitengewone omstandigheid voorligt.

In haar verblijfsaanvraag gaf verzoekster aan dat zij in Nepal als alleenstaande vrouw/moeder tot een kwetsbare groep behoort. Zij verwees naar informatie van Amnesty International en *‘World Pulse’* dat alleenstaande vrouwen in Nepal nog steeds als buitenstaanders in de maatschappij worden beschouwd en er weinig rechten hebben en de autoriteiten weinig moeite doen om de Nepalese voorvechters van de vrouwenrechten te beschermen.

Verweerder duidt allereerst dat verzoekster geen begin van bewijs voorlegt van haar bewering dat haar leven in Nepal in gevaar zou zijn en dat een verwijzing naar de algemene situatie in het herkomstland niet is te beschouwen als een persoonlijk bewijs dat haar leven er in gevaar is. Hij benadrukt op dit punt ook dat verzoekster wezenlijk geen nieuwe elementen toevoegt dan deze die zij reeds aanbracht in het kader van haar asielaanvraag en die niet werden weerhouden door de asielinstanties. Inzake de voorgelegde stukken afkomstig van mensenrechtenorganisaties benadrukt verweerder vervolgens dat deze handelen over de algemene toestand in Nepal en verwijst hij naar rechtspraak van de Raad dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van de mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dit land een risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Hij benadrukt andermaal dat geen persoonlijke bewijzen worden aangebracht.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de

verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekster stelt in haar middel dat de situatie in Nepal nog steeds zeer gevaarlijk is. Zij stelt een doelwit te zijn en dat haar leven er in gevaar is. Zij benadrukt andermaal dat alleenstaande vrouwen in Nepal nog steeds als buitenstaanders in de maatschappij worden beschouwd en de overheid weinig moeite doet om Nepalese voorvechters van de vrouwenrechten te beschermen en verwijst naar de stukken die zij in dit verband bij haar aanvraag voorlegde. Zij is van mening dat zij aldus de bescherming van haar overheid niet kan inroepen, omdat die zich niet inlaat met de eeuwenoude opvattingen die er bestaan over vrouwen in de Nepalese samenleving, waar zij nog steeds weinig rechten hebben. Zij is van mening dat verweerder faalt om in zijn beslissing de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

De Raad herhaalt allereerst dat verweerder op duidelijke wijze heeft gemotiveerd waarom het ingeroepen gevaar voor het leven of een miskenning van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het herkomstland niet wordt aangenomen. Verzoekster is aldus niet ernstig waar zij voorhoudt niet te begrijpen waarom het bestuur op dit punt geen buitengewone omstandigheid weerhield. Door het louter herhalen van het gestelde in de verblijfsaanvraag toont zij verder nog niet aan dat verweerder op dit punt enig concreet element of stuk ten onrechte niet in rekening heeft genomen of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Verzoekster betwist op zich niet dat haar asielaanvraag bij arrest nr. 115 014 van 3 december 2013 van de Raad negatief werd afgesloten en haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat deze vreemdeling geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster houdt verder ten onrechte voor als zou het bestuur klakkeloos de beoordeling in het kader van de asielaanvraag hebben hernomen zonder nog enig onderzoek te doen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk is nagegaan of verzoekster elementen aanbracht die alsnog kunnen wijzen op een gevaar voor het leven of een miskenning van artikel 3 van het EVRM, doch dat hij van mening was dat dit niet het geval was. Hij stelde vast dat verzoekster zich wezenlijk beperkte tot een loutere bewering dat haar leven in gevaar is in het herkomstland en dit zonder op dit punt enig begin van (persoonlijk) bewijs of nieuwe elementen in vergelijking met de asielaanvraag aan te brengen en zij verder weliswaar stukken van mensenrechtenorganisaties aanbracht, doch zonder dat aldus een persoonlijk bewijs werd voorgebracht van een gevaar voor het leven of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Aldus blijkt dat een onderzoek werd gevoerd in het licht van de door verzoekster op dit punt in haar aanvraag ingeroepen elementen en/of stukken. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat enig aangevoerd element en/of stuk ten onrechte niet in rekening werd gebracht bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. Verweerder is nagegaan in welke mate verzoekster een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM aantoonde, en heeft geoordeeld dat zij in dit verband geen of onvoldoende concrete, op haar persoon betrokken feiten aanbracht die erop wijzen dat zij in haar herkomstland een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezan. De Raad benadrukt in dit verband ook dat, wat de buitengewone omstandigheden in de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft, de bewijslast in de eerste plaats berust bij verzoekster zelf. Zij dient concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen en kan niet volstaan met louter algemene beweringen of een verwijzing naar de algemene (mensenrechten)situatie in het herkomstland zonder in dit verband een band met haar persoon aannemelijk te maken.

Verzoekster is niet ernstig waar zij thans voorhoudt te vrezan voor haar leven of een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zo wees zij in haar aanvraag geenszins op willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en bracht zij noch in haar aanvraag noch bij haar verzoekschrift in dit verband stavingstukken aan. Waar zij zich verder profileert als alleenstaande vrouw die als buitenstaander in de Nepalese maatschappij wordt beschouwd, en aan wie weinig rechten worden verleend, stelt de Raad vast dat zij in eerste instantie niet aantoonde dat zij in Nepal niet op een of ander familiaal of sociaal netwerk zou kunnen terugvallen en daardoor als kwetsbaar zou moeten worden beschouwd. Zoals reeds werd vastgesteld in het kader van de asielaanvraag verblijven verzoeksters ouders nog in het herkomstland en kon zij in het verleden steeds bij hen terecht. Daarbij komt nog dat de stelling dat Nepalese alleenstaande vrouwen als buitenstaanders worden beschouwd, niet volstaat om een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Verzoekster mag er niet aan voorbijgaan dat deze bepaling tot doel heeft dat personen niet mogen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De eventuele sociale stigma's die zouden bestaan en waarnaar verzoekster verwijst, zijn op zich niet van aard om een dergelijke ongerechtvaardigde behandeling uit te maken, en verzoekster toont niet aan dat dit wel het geval zou zijn. Verzoekster kan voorts niet dienstig verwijzen naar de situatie van vrouwenrechtenactivisten, nu zij niet eens beweert actief te zijn op dat vlak laat staan zulks aannemelijk maakt. Zelfs zo uit het artikel van Amnesty International waarop zij doelt al zou kunnen worden afgeleid dat vrouwen vaak het slachtoffer zijn van huiselijk en ander geweld, stelt de Raad vast dat dit artikel dateert van 10 april 2009 en dus verre van recent is enerzijds, en dat verzoekster zelf niet overtuigt dat zij eerder al het slachtoffer werd van dergelijke geweldplegingen en dat zij daarbij niet op enige hulp kon rekenen vanwege haar autoriteiten anderzijds. Het andere document dat verzoekster aanbracht, heeft betrekking op de situatie van een paar jaar geleden (het

dateert van 2009). *Het artikel "Single women : an alienated social group in Nepal"* heeft betrekking op weduwen, Badi en gescheiden en ongehuwde vrouwen. Er blijkt niet dat verzoekster weduwe of Badi is. Wat betreft de laatste groep van gescheiden en ongehuwde vrouwen, blijkt wezenlijk evenmin dat zij aldus dusdanig is te beschouwen nu zij zelf aangeeft in haar herkomstland reeds te zijn gehuwd met haar echtgenoot. In ieder geval wordt op dit punt gesteld dat deze vrouwen het voorwerp kunnen uitmaken van roddels en kritiek, wanneer zij zich profileren als feministen en aldus de maatschappelijke normen afwijzen. Zoals reeds werd gesteld, volstaat dit niet om gewag te kunnen maken van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoekster maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder gelet op deze voorgelegde stukken kennelijk onredelijk handelde door te oordelen dat aldus nog geen begin van persoonlijk bewijs voorligt dat verzoekster dient te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of dat in het licht hiervan een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd. Verzoekster laat, zoals verweerder correct aangeeft in de bestreden beslissing, na de stukken betreffende de situatie in haar herkomstland op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke situatie.

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat verweerder ten onrechte geen of een gebrekkig onderzoek heeft gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verweerder was van oordeel dat de algemene situatie in Nepal zoals deze bleek uit de naar voor gebrachte stukken niet van aard is dat elke terugkeer naar dit land onmogelijk is en verzoekster deze algemene situatie niet of onvoldoende betrok op haar persoon. Verzoekster benadrukt dat zij onafhankelijke informatie van mensenrechtenorganisaties voegde en herhaalt dat de situatie in haar herkomstland levensgevaarlijk en precair is, doch hiermee weerlegt zij de gedane beoordeling door het bestuur niet. Nu verzoekster er niet in slaagt deze uitgangspunten en motieven te weerleggen, blijkt enig onvoldoende onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM niet. Minstens blijkt ook niet dat zij een voldoende belang heeft bij haar betoog dat een onvoldoende onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM werd gevoerd, nu zij geen concrete elementen aanbrengt die wijzen op een ernstig grief in dit verband.

Enige tegenstrijdige of kennelijk onredelijke motivering ligt ook geenszins voor waar wordt gesteld dat in de situatie dat op het vlak van artikel 3 van het EVRM wezenlijk geen nieuwe elementen voorliggen in vergelijking met de asielaanvraag een andere beoordeling niet is gewettigd. De Raad herhaalt dat de vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat deze vreemdeling geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Voor zover verzoekster stelt dat het onderzoek van de asielaanvraag meer dan twee jaar geleden plaatsvond, mist dit gegeven verder feitelijke grondslag. De bestreden beslissing werd genomen korte tijd na het arrest nr. 115 014 van 3 december 2013 van de Raad waarmee de asielaanvraag werd afgesloten. Er blijkt ook geenszins dat verweerder weigerde zich uit te spreken over de actuele situatie in het herkomstland ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Hij heeft rekening houdende met de door verzoekster aangebrachte elementen en stukken een standpunt ingenomen en verzoekster maakt niet aannemelijk dat op dit punt werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk werd gehandeld. Zij geeft niet aan welke actuele informatie betreffende het herkomstland dan alsnog ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Het door verzoekster gestelde dat zij onmogelijk kan terugkeren naar haar herkomstland om te bewijzen wat de gevolgen kunnen zijn, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat en met name aan de vaststelling dat verzoekster in gebreke is gebleven een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM met concrete argumenten aannemelijk te maken.

Waar verzoekster verder in haar verzoekschrift betoogt dat zij intussen jaren niet meer in haar herkomstland is geweest, zij aldaar niets of niemand meer heeft die haar kan helpen en waar(bij) zij terecht kan of kan verblijven en dat zij om deze redenen in de onmogelijkheid zou zijn om haar leven aldaar opnieuw uit te bouwen of naar daar terug te keren met het oog op het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure, merkt de Raad op dat zij naliert deze elementen als dusdanig in haar aanvraag om machtiging tot verblijf reeds aan te brengen als buitengewone omstandigheden. Zij kan aldus niet dienstig aanvoeren dat verweerder hierop ten onrechte niet is ingegaan in zijn beslissing of deze elementen ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. Het kwam aan verzoekster toe om in haar verblijfsaanvraag op duidelijke wijze uiteen te zetten op welke buitengewone omstandigheden zij zich wenste te beroepen. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster ook niet overtuigt waar zij voorhoudt dat een loutere afwezigheid gedurende enkele jaren uit het land waar men is opgegroeid en steeds heeft verbleven, op zich tot gevolg zou hebben dat het niet langer mogelijk is dat men naar daar terugkeert en van daaruit een verblijfsaanvraag richt tot de

Belgische overheden. Zij beperkt zich verder tot een loutere bewering waar zij stelt dat zij niets of niemand meer heeft in haar herkomstland en zulks wordt ook tegengesproken door de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat haar ouders daar nog verblijven en in het verleden steeds bereid waren haar te helpen. Er blijkt geenszins dat dergelijke (ongestaafde) argumenten van aard zijn aanleiding te kunnen geven tot de vaststelling dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM alsnog is bereikt.

Verzoekster weerlegt met haar uiteenzetting geenszins de door verweerder gedane vaststelling dat zij in haar aanvraag niet aannemelijk maakte dat een terugkeer naar Nepal om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen in haren hoofde een reëel risico inhoudt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.2.2.7. In een laatste onderdeel van het middel wordt ingegaan op de motivering in de bestreden beslissing waarbij een loutere vermelding door de raadvrouw dat verzoekster ziek zou zijn niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid, enerzijds omdat hiervan geen stavingstukken werden voorgebracht en anderzijds omdat voor medische problemen de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bestaat. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekster wezenlijk niet betwist dat zij naliet de vereiste stavingstukken te voegen bij haar aanvraag van enige medische problematiek die zij zou hebben en die haar zou kunnen verhinderen te reizen dan wel de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Deze vaststelling volstaat op zich reeds om te besluiten dat aldus geen buitengewone omstandigheid is aangetoond. Verzoeksters kritiek is gericht op een tweede, overtollig motief dat op dit punt is opgenomen, met name dat hiervoor de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bestaat. De eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid op dit vlak niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster ook nu op geen enkele wijze verduidelijkt welke medische problemen zij dan wel heeft, laat staan dat hiervan alsnog enig bewijs wordt voorgelegd.

2.2.2.8. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Er blijkt verder niet dat verzoekster zich thans dienstig kan steunen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling heeft betrekking op verwijderingsmaatregelen, daar waar de thans bestreden beslissing niet als dusdanig is te beschouwen.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van haar bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.6. Inzake de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel verliest verzoekster vervolgens uit het oog dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden met miskennis van wat is bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook in casu de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

2.2.7. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat

die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling en weigert toepassing te maken van een door de Raad van State reeds vernietigde bestuurlijke instructie die strijdig was met deze wetsbepaling. Ook het betoog dat “reeds een bevel om het grondgebied te verlaten [werd] afgeleverd, terwijl haar beroepstermijn nog lopende was” en dat “zolang het beroep nog lopende was [zij] legaal op het grondgebied verbleef en bijgevolg geen gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten” laat de Raad geenszins toe vast te stellen dat verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden. Het is de Raad eveneens onduidelijk waarom een voorgehouden gebrek aan onderzoek naar de situatie in Nepal dan specifiek het rechtszekerheidsbeginsel zou miskennen. Dit wordt niet nader toegelicht. In ieder geval kan op dit punt ook worden verwezen naar voorgaande bespreking waarin reeds werd vastgesteld dat een onvoldoende onderzoek op dit punt niet blijkt.

2.2.8. De beschouwingen van verzoekster laten ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.9. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS